

[Lykketoft]

Så skal jeg bare afslutningsvis i dialogen med hr. Jes Lunde sige to ting for præcisionens skyld. For det første: Vi har ikke bundet os på noget som helst område til nogen form for yderligere privatiseringer med den aftale, der er lavet her. For det andet: Vi har ikke taget aktiviteter fra DSB ved at låne 200 mio. kr. til fremrykningen af elektrificeringen i 1992 af nogle penge, DSB alligevel ikke ville have brugt i 1992, men vi har sikret os, at de penge kommer tilbage til DSB i 1993 inden for rammen af den DSB-aftale, der er lavet. Det er en vigtig pointe, den har måske ikke været helt klar i det skriftlige materiale, og diskussionen var ikke på det stadi, da hr. Jes Lunde forlod forhandlingerne; derfor er det lidt vigtigt at få det præciseret.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Altså jeg forstår godt, at det er udmærket at få noget mere i gang, f.eks. inden for det offentlige og især inden for DSB, men det er da bemærkelsesværdigt, at man tager 200 mio. kr. fra DSB's overskud – det gør man. Man har en rammeaftale, der løber i 3 år, og DSB har 292 mio. kr. i kassen nu. Man tager 200 mio. kr. og vil betale dem tilbage senere. Jeg siger ikke, at de ikke går til et godt projekt, de går til et projekt, som alle partier her i Folketinget har været enige om, nemlig elektrificeringen. Men der ligger noget andet i det, for hvor er garantien for, at DSB får de penge samt de renter, de kommer til at mangle, tilbage?

DSB er i gang med planer om, at man vil elektrificere andre steder på Sjælland, og jeg kunne da godt tænke mig at vide, hvad man er indstillet på til næste år, om dette kunne sætte gang i nogle forventninger. Samtidig er det et udmærket signal at give videre til den tyske regering at sige, at man vil elektrificere, således at tyskerne også kommer til det. Men der er en stor mangel i det her, og det er dobbeltsporet i Sønderjylland, som koster noget med 700 mio. kr. Så sætter man det her i gang, er man næsten forpligtet til også at fortsætte på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg synes, der er grund til at glæde sig over,

at hr. Lykketoft er så ærlig, at han fra Folketingets talerstol bramfrit meddeler, at der ikke bliver tale om yderligere privatiseringer med Socialdemokratiets stemmer.

Men hvad forstår hr. Lykketoft ved yderligere privatiseringer? Skal det forstås sådan, at de provenuer, der i finanslovteksten og finanslovsforligsteksten er forudsat, skal hjemhentes næste år fra forskellige foretagender lige fra Københavns Lufthavn til Datacentralen osv., at den del af det står Socialdemokratiet bag, og at Socialdemokratiet gerne vil lægge mandater til for at foretage disse aktiesalg? Og hvis svaret er ja, betyder det så, såfremt et af disse projekter ikke bliver til noget – og det kan være af forretningsmæssige hensyn – at det manglende provenu resulterer i øget underskud næste år, eftersom Socialdemokratiet ifølge hr. Lykketoft ikke vil medvirke til andre projekter? Det synes jeg at Folketinget fortjener et svar på.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne sige til hr. Jes Lunde, at jeg synes ikke, det er så voldsomt interessant, om det nu er SF eller Socialdemokratiet, der har fremlagt den største og den fineste plan for at skaffe folk i beskæftigelse. Jeg påskønner indsatsen, bevar mig vel! Jeg tvivler ikke på, at det er sket af et godt hjerte. Men det er ikke en disse interessant, hvor store tal man kan trylle frem.

Det, der er interessant, er, hvor mange af disse initiativer man kan få gennemført i samarbejde med andre partier, så man kan få virkeliggjort nogle af planerne. Og dér er det, SF stod af, da vi kom til den sure del af festen, for da ønskede SF ikke at gå ind og få snavs på de fine, hvide fingre. Da ville man ikke være med til nogle upopulære ting. Det ville Socialdemokratiet, og så gik Socialdemokratiet ind i det.

Jeg synes da, at man kan diskutere, om de 10.000 er for meget eller for lidt. For lidt er der vel ingen der synes det er. Men det var de resultater, der kunne opnås i denne forhandling, og jeg er da glad for, at SF gerne vil være med, når vi i fællesskab skal prøve at tænke videre i beskæftigelsesbanerne i januar. Men jeg synes ikke, det er helt fair at stå med alle palmegrene i hånden, selv om det snart er jul, og sige: Havde vi bare været med, var det gået bedre. Så skulle man være blevet og have taget det sure med det søde. Det var det, Socialdemo-